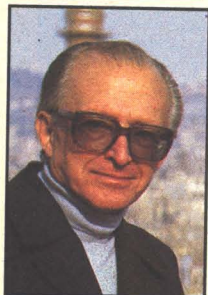

EL DAVANTAL DE

A

Cartes de navegar

cada canvi d'estació ens creiem obligats a referir-nos al temps, si pot ésser amb un posat d'amoïnament. A l'hivern solem queixar-nos del fred, a l'estiu de la calda i a la primavera i a la tardor fem comentaris sobre canvis de clima: hi ha hagut una variació notable, qui sap —diu la gent— si per culpa de les proves atòmiques que les grans potències fan, mig d'amagat.

En general, hi ha acord sobre un fet que sembla innegable, o sigui que la primavera i la tardor ja no són el que eren; han perdut substància i amb prou feines si es distingeixen de les altres temporades. Aquell aire

de romanticisme que els era atribuït ha fet fallida, o poc se n'hi falta.

La calor, per ara, manté la seva fama. Avui, de bon matí, m'he trobat a l'ascensor amb un dels pocs veïns que resten a l'edifici on hi ha casa meva, i estic segur que, tan bon punt ens hem vist, ell i jo ja sabíem per on aniria la conversa:

—Tindrem un dia espès, oi?

—I tant, i tant!

—La xafogor, combinada amb la humitat, és terrible.

—Jo prefereixo mil vegades l'hivern.

—Home, tant com això...

—Passi-ho bé.

—Bon dia tingui.

Torno a casa amb els diaris sota el braç i començo la jornada fullejant-los amb una certa avidesa. M'adono que de notícies no en falten pas, i la prova és que hi ha poquíssimes serpents d'estiu, els mítics animals periodístics que apareixen en època de vacances. La realitat fa la traveta a la fantasia, i els accidents motivats pel desfici

d'anar d'una banda a l'altra amb presses omplen espais de lletra impresa: desgràcies de carretera, avions que cauen, embarcacions que s'enfonsen... I els tristos resultats de cremar la vida, també amb presses, amb el drama que protagonitzen els traficants i les víctimes de les drogues. És una pena i una vergonya que sentim més a frec pel fet que mercaders criminals converteixen el nostre país en un dels punts estratègics de les seves rutes.

És evident que passen coses —com durant tot l'any—, però observo que algun columnista de columna fixa es plany d'una certa apatia informativa, pròpia de l'estació. Pots ser sí, però qui sap si tots plegats no ens deixem portar per una galvana física i psíquica que ha estat institucionalitzada per progressives conquestes laborals. He de fer constar que totes les conquestes laborals, en principi, em semblen bé, ni que sigui per la part que me'n toca.

Abans m'he referit a l'escassetat de serps d'estiu. Però n'hi ha alguna —o bé que ho sembla—, com és el cas de la teoria sobre la catalanitat de Cristòfol Colom. És una hipòtesi que reviu de tant en tant, i veig que ara ens la tornen a posar damunt la taula. Sempre serveix per emplenar buits. És possible, dic jo, que actualment el tema sigui considerat oportú, perquè es preparen grans festes per celebrar el 500è aniversari del prodigiós descobriment. A mi, la idea d'un Colom català no m'afegeix ni una espurna de felicitat a la que ja tinc. Com a Gran Almirall em sembla que fou un despistat com una casa, i que va morir sense saber —ni per aproximació— què era allò que havia *descobert*.

Però em sorprèn sempre que la sola menció d'un Colom català motivi invariablement veus irades d'algun ciutadà espanyol. Hi ha qui prefereix de molt un Colom genovès, de Ligúria, que no pas resignar-se a acceptar que el personatge fos natural dels Països Catalans. El nacionalisme espanyolista té estranyes connotacions, i a l'hora de llançar pedres enlaire, ni tan sols no té contemplanacions amb la teulada que s'adjudica.

P E R E C A L D E R S